

ἔδοιπόρους. Τότε ὁ Βολταῖρος κυριευθεὶς ὑπὸ εὐλαθείας ἐνώπιον τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης φύσεως ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλήν, ἐγονυπέτησε, καὶ «Πιστεύω, ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, πιστεύω.» Μετὰ ταῦτα περιγράψας ζωηρότατα τὴν εἰκόνα ἣτις διήγειρεν ἐν αὐτῷ τσοσάτην συγκίνησιν· «Θεὲ παντοδύναμε! ἐπεφώνησε πολλάκις, πιστεύω.» (Λόρδος Βρούγχαμ).

Ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς ἀνεγειρομένης ἐν Ἀθήναις μεγάλης οἰκίας τοῦ κ. Σλήμαν ἐτέθη ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή:

Θεμέλιος οὗτος λίθος οἴκου Σοφίας Ἀθηναίας, γυναικὸς Ἑρρίκου Σχλιερμάννου, ὃς αὐτὸν ἰδέματο φῆλ κουριδὴ ἀλόχῳ, ἐπεὶ Τροίας καὶ Μυκηνῶν θησαυροὺς ἀρχαίους ἀνεκάλυψεν, ἄπιστον ἀνθρώποις θαῦμα, καὶ κλέος ἔσχεν, ὃ οὐποτ' ὀλεῖται. Ἐρονέστου μὲν Ζίλλερού Γερμανοῦ ἀρχιτεκτονήσαντος Κοσμᾶ δ' Ἑλλήνου ἐπιστατήσαντος ἐν ἔτει σωτηρίῳ χηλοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἑξοκτοστοστῷ ὀγδόῳ.

Ἦτοι: «Ἡ πέτρα αὕτη ἴνε θεμελιακὴ τῆς οἰκίας Σοφίας τῆς Ἀθηναίας τῆς γυναικὸς Ἑρρίκου Σχλιερμάννου, ὃς ἔκτισεν αὕτην χάριν τῆς ἀγαπητῆς του νομίμου συντρόφου τοῦ ὕπνου, ἀφοῦ ἀνεκάλυψεν ἀρχαίους θησαυροὺς τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηνῶν, θαῦμα τῶν ἀνθρώπων ἀπίστευτον, καὶ ἔλαβε δόξαν, ἡ οὐδέποτε θά χαοῖ. Ἀρχιτέκτων μὲν ἦν Ἐρονέστος Ζίλλερος Γερμανός, ἐπιστάτης δ' Ἑλλήν Κοσμᾶς ἐν ἔτει 1878 ἀπὸ Σωτήρος.»

Ἐκ τῆς ἐκδοθείσης ἐσχάτως 40^α ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ κ. Π. Συνοδινοῦ ἀποσπῶ τοὺς ἐπομένους στίχους τῆς «Χωριάτικης Σურταγῆς»:

Μὲ τὰ ἔμπα τ' Ἀπριλίου
Νὰ ξυπνᾶς πρὶν τοῦ Ἥλιου,
Κι' ὄλο σου τὸ καλοκαίρι
Μὴ κοιμοῦ τὸ μεσημέρι.

Στῶμα πάντα σου φτενὸ
Καὶ λιγόφαγο τὸ δεῖπνο
Κι' ἀμ' ἀκοὺς τὸν πετεινὸ
Τὸ σταυρὸ σου καὶ τὸν ὕπνο.

Ἐτοὺς μεγάλους τοῦ χωριοῦ σου
Κύτταξε μὴ θαρρῆσθῆς·
Τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ χερσιοῦ σου
Μοναχὰ νὰ μπιστευθῆς.

Γιὰ τῆς στάνης σου τὸ σκύλο
Καὶ γιὰ τοῦ χωριοῦ τὸ μύλο
Πάρα γιὰ τοὺς ὑπουργοὺς
Νὰ σκοτίζεται ὁ νοῦς.

Κάλλιο γιόμα σου καὶ θράδῳ
Λάχανα μὲ δίχως λάδι
Καὶ βουχάλια φτωχικά
Παρά γρόσια δανεικά.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.
Συνέχισ'· (ὁτ' σελ. 256.)

Γ'

Γνωστὸν εἶνε ὅτι, διὰ νὰ γείνη δρατὸν πᾶν ἀντικείμενον προσπίπτον εἰς τὴν ὄρασιν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ποσότης φωτός τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες, ἀντανακλώμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου, εἰσδύουσιν ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ διαπερῶσαι τοὺς διαφανεῖς αὐτοῦ χιτῶνας, προσπί-

πτουσιν ἐπὶ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἐρεθίζουσιν αὐτὸ καὶ παράγουσιν οὕτω τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀντικειμένου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ὅσον ἀφθονώτερον εἶνε τὸ πέριξ φῶς, τόσον πλειότεραι αὐτοῦ ἀκτῖνες ἀντανακλῶνται ὑπὸ τοῦ προκειμένου εἰς τὴν ὄρασιν πράγματος, ἐπομένως τόσον πυκνότεραι προσβάλλουσιν αὐταὶ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον, καὶ ἄρα τόσον μεγαλείτερον παράγουσι τὸν ἐρεθισμόν αὐτοῦ καὶ τόσον φωτεινότερον δεικνύται τὸ ἀντικείμενον. Ὅσον δὲ τὸυναντίον ὀλιγώτερον ὑπάρχει τὸ φῶς, τόσον ὀλιγώτεραι αἱ ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον ἀντανακλώμεναι φωτειναὶ ἀκτῖνες, καὶ ἄρα τόσον ὀλιγώτερον ἐρεθισμόν διαγείρουσι κατ' αὐτὸ καὶ τόσον ἀμυδρότερον ὄραται τὸ ἀντικείμενον.

Εἶνε λοιπὸν τὸ φῶς τὸ εἰδικὸν ἐρέθισμα τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ὅπως τὸ αἷμα εἶνε τὸ εἰδικὸν ἐρέθισμα τῆς καρδίας, ὅπως αἱ τροφαὶ καὶ τὰ ποτὰ εἶνε τὰ εἰδικὰ ἐρέθισματα τοῦ στομάχου κ.λ.π. Καθὼς δὲ ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ κατάστασιν τῆς καρδίας, καθὼς ἐπίσης ἡ ποσότης ἢ ἡ ποιότης τῶν τροφῶν δύναται νὰ βλάβῃ τὴν ἐνέργειαν καὶ υγείαν τοῦ στομάχου, οὕτω καὶ ἡ ποσότης ἢ ἡ ποιότης τοῦ φωτός ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καὶ τῆς ὄρασεως ἐν γένει, ἐπιρροὴν, ἣτις, ἂν καὶ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπασισθήτως ἐξασκουμένη, σπουδαῖα ὅμως καὶ ψηλαφητὰ μὲ τὸν καιρὸν παρέχει τὰ λυπηρὰ ἀποτελέσματά της. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐφιστῶμεν πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῶν κατωτέρω παρατηρήσεων, καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τηρητέων ὑγεινῶν κανόνων.

Κυνδυνωδέσταται εἶνε διὰ τὴν ὄρασιν αἱ σιγμαῖαι, μάλιστα δ' αἱ διαρκεῖς ἢ αἱ συχνὰ ἐπαναλαμβανόμεναι, ἀντιλήψεις ἀπλέτου καὶ λίαν ἐρεθιστικοῦ φωτός, εἴτε ἡλιακοῦ, εἴτε καὶ τεχνητοῦ. Ἐάντις, φέρ' εἰπεῖν, ἀτενίσῃ ἐπὶ μικρὸν τὸν ἥλιον, ἢ θεωρήσῃ τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς, ἢ παρατηρήσῃ τὴν φλόγα τοῦ καιομένου φωσφόρου, αἰσθάνεται πάραυτα θάμβωσιν τῆς ὄρασεως καὶ αἰσθημά τι ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν βάρους ὀχληροῦ. Ὑπάρχουσι δὲ παραδείγματα ἀνθρώπων, οἵτινες μετ' ἐπιμονῆς ἐνατενίσαντες τὸν ἥλιον, ἐτυφλώθησαν, παθόντες παράλυσιν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἤγουν ἀμαύρωσιν.

Καὶ ὅστις δὲ ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του εἶνε ἠναγκασμένος ν' ἀντιλαμβάνηται συνεχῶς ἀπλέτου φωτός, ὑπόκειται πλέον παντὸς ἄλλου εἰς τὰς διαφόρους ὀφθαλμίας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἀμαυρώσεως· οἱ καταγινομένοι, φέρ' εἰπεῖν, εἰς τὴν χώνουσιν τῶν μετᾶλλων, οἱ ἐργαζόμενοι φλογιστικὰς σκευασίας ἐντὸς τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων, οἱ λευκὰ πράγματα, ὡς πανία, χαρτῖα κ.λ.π. διαχειριζόμενοι ἀδιακόπως εἰς τὰς ἐργασίας των, πράγματα δη-

λαδὴ ἄτινα διὰ τὸ λευκὸν χρώμα των ἀντανაკλώσιν ἄφθονον καὶ ζωηρὸν φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, πάντες οὗτοι ὑπόκεινται πολὺ πλέον τῶν ἄλλων εἰς τὰς νόσους τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπειτα οἱ κατοικοῦντες τὰς ἐντὸς τῶν τροπικῶν χώρας προδιατίθενται εἰς ὀφθαλμίας, διότι αὐτοὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πίπτουσι σχεδὸν κάθετοι, καὶ διὰ τοῦτο τὸ φῶς κατὰ τοὺς τόπους αὐτοὺς δίδεται ἄφθονον καὶ ζωηρὸν. Ὅταν δὲ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ᾖνε ἀμυῶδες, καὶ μάλιστα τιτανῶδες καὶ λευκὸν, ἐπειδὴ ἀντανακλαῖ ἰσχυρῶς τὰς προσπιπτούσας ἡλιακὰς ἀκτῖνας, προξενεὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον βλάβην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἠναγκασμένων νὰ βαδίζωσι συνεχῶς ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε ἐκ τῶν κυριωτέρων, δι' οὓς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπάρχουσιν ἄφθονα τὰ νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν.

Καὶ ἡ παρατεταμένη δ' ἄλλειψις τοῦ φωτός, ὡς καὶ τὸ ἀμυδρὸν αὐτοῦ, ἔχουσιν ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δράσεως. Ἄνθρωποι, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαμείναντες κεκλεισμένοι εἰς σκοτεινὰς φυλακὰς, καὶ στερηθέντες οὕτως ἐπὶ πολὺ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐτυφλώθησαν, παθόντες ὑπὸ ἀμυρωσεως· διότι, καθὼς πᾶν ὄργανον τοῦ σώματος, ἐπὶ μακρὸν μένον εἰς ἐντελῆ ἀπραξίαν, λησμονεῖ πλέον, οὕτως εἰπεῖν, τὰ καθήκοντά του, καὶ περιπίπτει εἰς τελείαν παράλυσιν, οὕτω καὶ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον, ἐπὶ πολὺ χρόνον στερούμενον τοῦ φωτός, περιπίπτει εἰς παράλυσιν, καὶ οὕτως ἐπιφέρει τὴν δι' ἀμυρωσεως τύφλωσιν. Καὶ τὸ πολὺ δ' ἀμυδρὸν φῶς ἐπιφέρει ἐξασθένησιν ἢ καὶ κατάργησιν τῆς δράσεως, ὅταν τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπιμένη ἐργαζόμενος μὲ ἀδύνατον φῶς, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτὸ, καταγιγνόμενος εἰς ἔργα μεγάλης λεπτότητος καὶ εἰς ἀντικείμενα πολὺ μικρά· διότι ἀμυδρὸν ὄντος τοῦ φωτός, ἢ πολὺ μικρῶν καὶ λεπτῶν τῶν διαχειριζόμενων πραγμάτων, τὸ ὀπτικὸν νεῦρον καταβάλλει μεγάλην προσπάθειαν, ὅπως κατορθώσῃ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀμυδρῶς φωτιζομένου ἢ λίαν λεπτοῦ ὄντος πράγματος· ἐὰν δὲ ἡ τοιαύτη σύντονος προσπάθεια τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου καταβάλληται, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀνθρώπου, συνεχῶς καὶ παρατεταμένως, ἐννοεῖται εὐκόλως, ὅτι ἐπάγει τὴν κούρασιν καὶ κατόπιν ἐξάντησιν τῆς δυνάμεως τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, καὶ ἄρα τὴν βαθμηδὸν παράλυσιν καὶ ἀμυρωσιν αὐτοῦ· ἕνεκα τούτων οἱ ῥάπται, κεντηταί, χράκται λίθων καὶ ἄλλων λεπτῶν ἀντικειμένων, οἱ ὥρολογοποιοὶ καὶ οἱ καταγιγνόμενοι εἰς συντόνους καὶ παρατεταμένας μικροσκοπικὰς ἐρεῦνας ὑπόκεινται πολὺ εἰς τὰ νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν.

Καὶ τὰ χρώματα δὲ ἰσχυρὰν ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δράσεως, διότι καὶ ταῦτα, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶνε ἢ τροποποιήσις τις τῆς ἀν-

τανακλάσεως τῶν ἀκτῖνων τοῦ φωτός. Τὰ ἀροικτὰ ἢ λαμπρὰ λεγόμενα χρώματα παράγουσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ὅσα καὶ τὸ ἄφθονον φῶς. Τὸ λευκὸν χρώμα, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη, κουράζει πολὺ τὴν ὄρασιν· ἢ διὰ χιόνος μακρὰ πορεία πολλάκις ἐπήγαγε δεινὰς ὀφθαλμίας καὶ ἐντελεῖς τυφλώσεις. Τὸ ἐρυθρὸν χρώμα ἐρεθίζει πολὺ ἰσχυρότερον τοὺς ὀφθαλμούς, διὸ καὶ πολὺ κινδυνώδεις εἶνε αἱ ἐρυθραὶ διακοσμήσεις τῶν θαλάμων καὶ τὰ ἐρυθρὰ ἐνδύματα· τὸναιτίον δὲ τὰ ἀμαυρὰ χρώματα, καὶ ἰδίως τὸ πράσινον καὶ κυανοῦν, εἶνε πολὺ γλυκὰ καὶ προσφορώτατα διὰ τὰς τῶν οἰκιῶν διακοσμήσεις.

Αἱ δὲ τῶν χρωμάτων ἀντιθέσεις, καὶ μάλιστα αἱ ἀπότομοι καὶ λίαν καταφανεῖς, εἰσὶν εἰς ἄκρον ὀχληραὶ διὰ τὴν ὄρασιν· ἐρυθρὰ γραμμὴ μεταξὺ δύο κυανῶν γραμμῶν, φέρ' εἰπεῖν, κουράζει πολὺ τοὺς ὀφθαλμούς· ἕνεκα τῶν συνεχῶν ἀντιθέσεων, αἱ ἀναγκάζονται νὰ βλέπωσιν οἱ ζωγράφοι, ὑπόκεινται μεγάλως εἰς ὀφθαλμίαν. Τὸ μαῦρον χρώμα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ παράγει μεγίστην ἀντίθεσιν, καὶ εἶνε διὰ τοῦτο ὀχληρότατον. Ἐκ τούτου δὲ πάσχουσι συνήθως ἐξασθένησιν τῆς δράσεως πάντες, ὅσοι σπουδαίως καταγιγνόμενοι εἰς παρατεταμένας μελέτας καὶ συγγραφὰς, διότι ἀενάως ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ λευκοτάτου χάρτου μελανὰ γράμματα.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πρακτικὴ δοκιμασία τοῦ πετρελαίου.

Χημικός τις τῆς Νέας Ὑόρκης ἐφεῦρε μέσον ἀπλοῦν καὶ πρακτικὸν πρὸς δοκιμασίαν τοῦ προωρισμένου διὰ φωτισμὸν πετρελαίου καὶ βεβαίωσιν ὅτι ἐκ τῆς κακῆς αὐτοῦ ποιότητος δὲν ὑπάρχει κίνδυνος πυρκαϊᾶς.

Πληροῖ τις ὕδατος σκεῦος κοινὸν ἐκ λευκοσιδήρου (τενεκὲ) καὶ θέτει ἐπὶ φλογὸς λυχνίας πετρελαίου ἢ προτιμότερον ἐπὶ φλογὸς οἰνοπνεύματος. Ἐντὸς ἐτέρου δὲ σκεύους μικροτέρου ῥίπτει μικρὰν ποσότητα τοῦ δοκιμαστέου πετρελαίου, καὶ θέτει ἐντὸς τοῦ μεγαλύτερου σκεύους, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιπλήρῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἐνταύτῳ δὲ βυθίζει θερμομέτρον ἐντὸς τοῦ θερμαινόμενου ὑπὸ τῆς φλογὸς ὕδατος. Τούτων γενομένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν πλησιάζει φλόγα πυρείου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πετρελαίου τοῦ ἐν τῷ μικρῷ ἀγγεῖῳ ὅπως ἴδῃ ἐὰν ἀνάπτῃ ἢ μὴ. Ἐὰν τὸ πετρελαῖον ἀνάψῃ ὅτε τὸ θερμομέτρον δεικνύει 38 βαθμοῦς, τότε τοῦ πετρελαίου ἐκείνου ἢ χρῆσις εἶναι ἐπικίνδυνος, ὡς ἢ τῆς πυρίτιδος.

Τὸ καλῆς ποιότητος πετρελαῖον πρὸς φωτισμὸν δὲν ἀνάπτει εἰμὴ ὅταν ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ἀναβῇ εἰς 40 ἢ 45 βαθμοῦς.